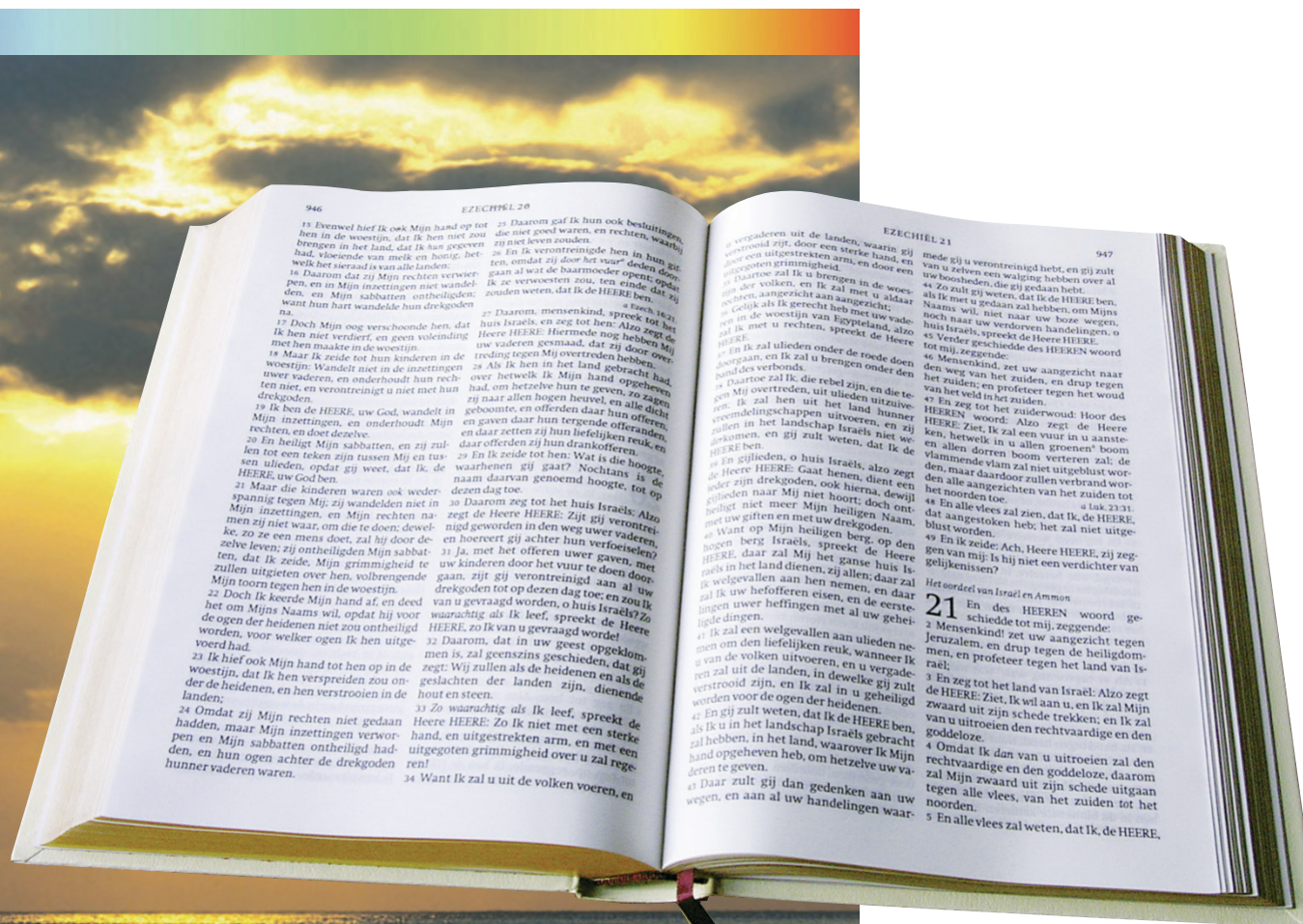

De jongeling van Naïn

Heel de Schrift is door God ingegeven en is nuttig tot lering voor diegene die in de Rechtvaardigheid is.

Omdat de mens Gods volwassen zal zijn, toegerust tot elk goed werk.

(vrij naar 2 Timótheüs 3 : 16, 17)

nr. 102

Bijbelstudie

De gedachte is...

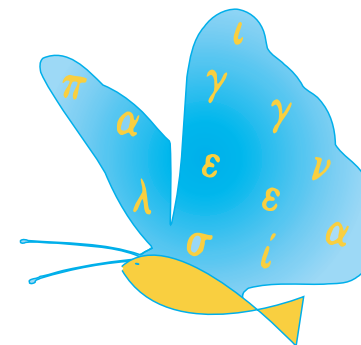
Lukas 7 : 11-15

- 11 En het geschiedde op den volgenden dag, dat Hij ging naar een stad, genaamd **Naïn**, en met Hem gingen velen van Zijn discipelen, en een grote schare.
- 12 En als Hij de poort der stad genaakte, zie daar, een dode werd uitgedragen, die **een eniggeboren zoon** zijner moeder was, en **zij was weduwe** en een grote schare van de stad was met haar.
- 13 En de Heere, haar ziende, werd innerlijk met ontferming over haar bewogen, en zeide tot haar: Ween niet.
- 14 En Hij ging toe, en raakte de baar aan; (de dragers nu stonden stil) en Hij zeide: **Jongeling, Ik zeg u, sta op!**
- 15 En de dode zat overeind, en begon te spreken. En Hij gaf hem aan zijn moeder.

Deze korte geschiedenis is betrekkelijk onbekend en komt alleen voor in het Evangelie van Lukas. Niettemin is het een geschiedenis met een belangrijke betekenis. Deze geschiedenis komt voor in een reeks van andere wonderen en (= namelijk) tekenen, die de Here Jezus gedaan heeft. Aan de ene kant is de Heer onderweg naar Naïn en dat met "een grote schare", waarmee Hij de poort zou binnengaan. Aan de ander kant komt ook "een grote schare", namelijk een begrafenisstoet, de stad uit. Die twee groepen ontmoetten elkaar en dan gebeurt er het één en ander buiten de poort of "buiten de legerplaats". Wat we hier zien, is de eniggeboren zoon die gestorven is en weggebracht wordt buiten de legerplaats, buiten de poort. Moeder en zoon zijn daar aanwezig, waarbij de moeder, een weduwe, omdat de Man overleden is (Romeinen 7), een beeld is van Israël. De zoon, de jongeling, is een beeld van de Here Jezus Zelf. De Heer stond op, Hij heeft gerust van al Zijn werk (Hebreeën 4 : 4) en daarom staat Hij niet, maar is Hij gezeten en Hij spreekt.

De opstanding van deze jongeling van Naïn ("Nun" in het Hebreeuws) mag dan een beeld zijn van de opstanding van de Here Jezus in het verleden, maar het verband waarin het hier wordt aangehaald duidt erop dat het gaat om de wederkomst van Christus in de toekomst. De stad is heel concreet Jeruzalem. Dat is de plaats waar de Heer zich zal openbaren. Dit plaatje vinden we ook terug in Zacharia. Daar vinden we de wederkomst van de Here Jezus genoemd. Daar wordt gesproken over de eniggeboren Zoon, buiten de stad, op de Olijfberg, en daar is sprake van een grote schare, die Jeruzalem uitvlucht en daar vindt ontmoeting plaats. Dat is waar het hier in feite om gaat; over wat er in de toekomst gebeurt bij de wederkomst van Christus en dan speciaal in verband met Israël, de moeder,. De enige (= unieke) Zoon, de Here Jezus Zelf, zal zij aldaar ontmoeten als de Gekruisigde.

De in deze serie verschenen titels zijn door anderen bewerkte en op schrift gestelde uitgaven van opgenomen Bijbelstudies van Ab Klein Haneveld.

Stichting Vlichthus

Stichting Vlichthus
(KvK: 65348230)

heeft een ANBI-erkenning
(RSIN: 856075334)

en kan haar activiteiten uitvoeren
mede dankzij zeer gewaardeerde
financiële bijdragen.

U kunt ons steunen via:

NL92 RABO 0166 3657 18
t.n.v. Stichting Vlichthus.

De jongeling van Naïn

1.	Het Evangelie van Lukas	2
	Naïn, Nun, vis	3
	Een ontmoeting buiten de poort	4
	De eniggeboren zoon	4
	De moeder	5
	Israël komt tot bekering	6
	Een profetie aan Israël	7
	De jongeling en nieuw leven	7
	De wederkomst van Christus	9
	Van de redactie ... Maternus - de jongeling van Naïn	13

1. Het Evangelie van Lukas

Lukas 7 : 11-17

- 11 En het geschiedde op den volgenden *dag*, dat Hij ging naar een stad, genaamd Naïn, en met Hem gingen velen van Zijn discipelen, en een grote schare.
- 12 En als Hij de poort der stad genaakte, zie daar, een dode werd uitgedragen, *die* een eniggeboren zoon zijner moeder was, en zij *was* weduwe en een grote schare van de stad was met haar.
- 13 En de Heere, haar ziende, werd innerlijk met ontferming over haar bewogen, en zeide tot haar: Ween niet.
- 14 En Hij ging toe, en raakte de baar aan; (de dragers nu stonden stil) en Hij zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op!
- 15 En de dode zat overeind, en begon te spreken. En Hij gaf hem aan zijn moeder.
- 16 En vreze beving hen allen, en zij verheerlijkten God, zeggende: Een groot Profeet is onder ons opgestaan, en God heeft Zijn volk bezocht.
- 17 En dit gerucht van Hem ging uit in geheel Judea, en in al het omliggende land.

Deze korte geschiedenis is betrekkelijk onbekend en komt alleen voor in het Evangelie van Lukas. Niettemin is het een geschiedenis met een belangrijke betekenis. Deze geschiedenis komt voor in een reeks van andere wonderen en (= namelijk) tekenen, die de Here Jezus gedaan heeft. Dit wordt al duidelijk bij het begin van het verhaal.

Lukas 7 : 11

- 11 En het geschiedde op den volgenden *dag*, ...

Het woord "*dag*" staat niet in de grondtekst. Daar staat: "*En het geschiedde op den volgenden*". Het is duidelijk dat er een verband wordt gelegd tussen deze en de voorgaande geschiedenis. De opwekking van deze jongeling in Naïn moet namelijk in verband gebracht worden met de geschiedenis die hieraan vooraf ging, namelijk die van de genezing van de dienstknecht van de hoofdman (centurion) te Kapernaüm. (Mattheüs 8 : 13; Lukas 7 : 1-10) Dat is een uitgebreide geschiedenis, die op verschillende wijzen en in totaal verschillende bewoordingen voorkomt in de Bijbel. Dat is zelfs zo sterk, dat men vaak niet eens in de gaten heeft dat diezelfde geschiedenis ook in het Evangelie van Johannes voorkomt, waar het heet: "De genezing van de zoon van de koninklijke hoveling". (Johannes 4 : 46-54) Maar het

is echt dezelfde geschiedenis. Dat het verhaal op zoveel verschillende manieren verteld wordt, maakt het ingewikkeld. Deze opwekking van de jongeling te Naïn wordt in verband gebracht met de genezing van de zoon van wat hier heet de centurion, de hoofdman over honderd.

In het Evangelie van Johannes heet deze dus een "hoveling", wat op zichzelf niet vreemd is. Een hoveling kan namelijk tevens een centurion zijn. In het ene verhaal heet de zieke zijn dienstknecht en in het andere verhaal heet hij zijn zoon. Ook hiervoor geldt dat een dienstknecht heel goed een zoon kan zijn. Een zoon is namelijk een erfgenaam en een dienstknecht kan uiteindelijk ook een erfgenaam blijken te zijn. Dat is kennelijk het geval bij deze zoon van de centurion, die genezen wordt. Hij is niet alleen zijn dienstknecht maar ook zijn erfgenaam.

Dit alles heeft te maken met het toekomstige herstel van Israël. Israël is de erfgenaam van alles wat God in de loop der eeuwen beloofd heeft. God heeft altijd uitdrukkelijk gesproken tot Israël. Alle beloften die God ooit gedaan heeft, zijn in de eerste plaats bestemd voor Israël. Niet exclusief, maar niettemin werden ze gedaan aan Israël. Israël is de erfgenaam. In Romeinen 9 wordt een opsomming gegeven van alle zegeningen die aan Israël gegeven zijn. Dit zijn alle zegeningen die God ooit aan een mens beloofd heeft. Israël is van nature de erfgenaam van alle beloften die God gedaan heeft. Dat wil overigens niet zeggen dat Israël ook inderdaad erft. Daarvoor zal Israël eerst genezen moeten worden, gered moeten worden van de dood. Dat is wat gebeurde met deze zoon of dienstknecht van deze centurion. Deze zoon wordt genezen op grond van het machtswoord dat de Here Jezus sprak.

Lukas 7 : 11

- 11 En het geschiedde op den volgenden *dag*, dat Hij ging naar een stad, genaamd Naïn, en met Hem gingen velen van Zijn discipelen, en (= *namelijk*) een grote schare.

"*Velen van Zijn discipelen*" waren de grote schare. Dit is een stijlfiguur. "*Velen discipelen en een grote schare*" is een grote schare. De betekenis is dan ook: velen van Zijn discipelen, namelijk een grote schare. In de taal dient het woord "en" niet altijd opgevat te worden als "plus". "En" betekent in dit geval "namelijk". Een ander voorbeeld hiervan is Efeze 4 : 11, waar gesproken wordt over "*herders en leraars*". Dat zijn niet twee verschillende categorieën mensen. In de Bijbel is het één categorie: herders, namelijk leraars. Een ander voorbeeld is "*de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus*". (o.a. 2 Korinthe 1 : 3) Dat zijn er geen twee, die God is namelijk die Vader. Hetzelfde geldt voor

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

"tollenaren en zondaren". (o.a. Lukas 7 : 34) Tollenaren zijn per definitie zondaren.

De Heer was dus niet alleen, maar met "een grote schare" en Hij was onderweg naar Naïn.

Lukas 7 : 12

12 En als Hij de poort der stad genaakte, zie daar, een dode werd uitgedragen, *die* een eniggeboren zoon zijner moeder was, en zij *was* weduwe en een grote schare van de stad *was* met haar.

Aan de ene kant is de Heer onderweg naar Naïn en dat met een grote schare, waarmee Hij de poort zou binnengaan. Aan de ander kant komt een grote schare, namelijk een begrafenisstoet, de stad uit. Die twee groepen ontmoetten elkaar en dan gebeurt er het één en ander buiten de poort of "buiten de legerplaats".

Naïn is een volstrekt onbelangrijke plaats, die verder in de Bijbel niet voorkomt. Het zou ongeveer 10 km ten zuiden van Nazareth liggen, dus in de buurt van waar de Here Jezus ook leefde. Sommigen vertalen Naïn met "lieflijke plaats", "schone plaats" of "lieflijke velden". Anderen vertalen het negatief met "bedroefd", "gekweld", of "bezocht".

Naïn, Nun, vis

De naam Naïn komt in de Bijbel voor en wordt daar vertaald met "zoon". Het heeft de betekenis van "afstammelingen", "kroost", "nakomelingen". Die betekenis is ontleend aan de wortel van dit woord, namelijk "nun". dat betekent "vis". Dit woord komt veel in de Bijbel voor en wordt altijd in één adem genoemd met "Jozua, de zoon van Nun". (o.a. Exodus 33 : 11) "Nun" of "Naïn" betekent "afstamming", of "nageslacht", en houdt verband met de vissen en de veelheid van vissen die gevangen worden. We weten dat vissen soms per keer miljoenen eieren leggen. Het is ontstellend hoeveel nageslacht vissen, in eerste instantie althans, verwekken. Er blijft in het algemeen weinig van over en dat is precies waar het hier om gaat.

Jozua, de zoon van Nun, is precies dezelfde naam als Jezus. Jozua is Hebreeuws, Jezus is Grieks, maar het is precies dezelfde naam: Jehoshua. Jozua is een type van de Here Jezus, die namelijk zijn volk zou verlossen en uit de woestijn in Kanaän zou brengen. Dat is wat Jozua gedaan heeft en wat Jezus zal doen. Jozua is dan ook uit-

drukkelijk de grote voorloper van Jezus. Het eigenaardige is ook dat de geschiedenis van Israël aanvankelijk gevonden wordt in de vijf boeken van Mozes. Daarin gaat het over het oorspronkelijke ontstaan van Israël en daarin vinden we ook de ballingschap vermeld, namelijk de slavernij van Israël in Egypte. Hierop volgt de verlossing en de uittocht uit Egypte en de tocht naar het beloofde land, waarbij het Woord van God, dat wil zeggen de Wet, wordt geopenbaard.

Op het moment dat de definitieve verlossing daar zou zijn, houden de boeken van Mozes op en wordt er vervolgd met het boek Jozua. De Wet leidt precies tot het moment dat men het land erfelijk zou bezitten, maar dan houdt het verhaal op en komt er een nieuw verhaal, namelijk dat van Jozua, die het volk het land inbrengt. Jozua is een type van de Here Jezus als de Opgewekte, Die bij Zijn wederkomst namelijk Zijn volk zal verlossen. De omzwervingen hier naartoe zijn lang. Daarin ligt opgesloten de slavernij van Israël onder de Wet, uitgedrukt in de slavernij van Israël ooit in Egypte en daarna de omzwervingen van Israël in de afgelopen ongeveer 2.000 jaar, die overeenkomen met de historie van Israël in de woestijn in die tijd. Israël is wel het uitverkoren volk, maar nog niet in Kanaän en nog niet definitief in het bezit van de beloofde erfenis.

De lijn van Israël in de vijf boeken van Mozes loopt tot aan de wederkomst van Christus. Dan komt Jozua, in het boek Jozua uiteraard, die Israël uiteindelijk verzamelt en in het land brengt. Jozua is de zoon van Nun, de zoon van de vis. "Nun" betekent niet alleen "vis", maar het is tevens [de naam van de letter N uit het Hebreeuwse alfabet](#). Deze letter heeft de getalswaarde 50. Dat wil zeggen dat Jozua, de zoon van Nun, ook genoemd kan worden: Jozua, de zoon van de 50.

In de Bijbel heeft het getal 50 alles te maken met God Die Zich openbaart, en Die vanuit de hemel, vanuit de onzienlijke dingen ingrijpt in de zienlijke dingen. De wet die gegeven werd op de Sinaï, kwam 50 dagen na de verlossing uit Egypte. Dat was 50 dagen na het slachten van het paaslam. Een parallel daarvan vinden we in het begin van onze eigen bedeling, de bedeling van de genade, waarin 50 dagen na de opstanding van Christus de Heilige Geest werd uitgestort op de Pinksterdag. God openbaart zich op één of andere wijze. Hij sprak in de Wet en via de tongen. God liet de discipelen spreken, "zoals de Geest hun gaf uit te spreken". (Handelingen 2 : 4) Dat was de werking van de Geest. God openbaarde Zich vanuit de geestelijke wereld in de zienlijke. Daar staat 50 voor. Elke keer in de Bijbel als het wekenfeest gevierd wordt in de Bijbel, komt 50 voor. "Pinkster" wil zeggen dat

het “een vijftigste” is. Pink betekent namelijk 50. Ook in het jubeljaar komen we het tegen. Dat was officieel elk vijftigste jaar. Dit is ook een beeld van de verlossing van Egypte straks met het 1000-jarig rijk. Op allerlei manieren is 50 de uitbeelding van God Die ingrijpt in de gang van zaken in deze wereld. Daarom is het ook de uitdrukking van Gods genade. Elke keer als God spreekt, openbaart Hij Zijn genade, goedertierenheid of barmhartigheid.

De zoon van Nun wil ook zeggen: de zoon van de genadige God, het ingrijpen van God in deze wereld. Daarom is Jozua op alle mogelijke manieren een beeld van de Here Jezus. Jozua was uit de stam van Efraïm, die officieel de eerstgeborene was onder de stammen van Israël. Jozua is een type van de Here Jezus, Die weliswaar niet is uit de stam van Efraïm, maar Die wel degelijk de Eerstgeborene is van Israël, Degene met het eerstgeboorterecht. Hij is de hoogste Recht-hebber binnen Israël. Jozua wijst naar de Here Jezus als Degene Die zou ingrijpen in deze wereld en Die Zijn Koninkrijk vanuit de hemel ook op aarde zou openbaren. Naïm, Nun en de vis zijn daar de uitdrukking van. Tot de discipelen werd gezegd, dat zij vissers van mensen zouden worden gemaakt. (Markus 1 : 17)

Zo is de vis van het begin af aan een embleem geweest van de gelovigen, van de christenen. Het Griekse woord voor “vis”, “ichthus”, is de afkorting van “Jezus Christus onze Verlosser”. Op alle mogelijke manieren spreken de vis, Nun en Naïm over de gelovigen, over hen die deel hebben gekregen aan de zegeningen die er zijn vanuit de geestelijke dingen, vanuit God dus of vanuit de Here Jezus Zelf, de Eerstgeborene van Israël, de ware Jozua.

Een ontmoeting buiten de poort

Jezus ging dus naar een stad genaamd Naïm, die een beeld is van de plaats waar de Heer zal zegenen, waar Hij zal ingrijpen, waar Hij Zijn Geest zal uitstorten en Zijn Woord zal openbaren. Hij was daar naar onderweg met “een grote schare”. Hij naderde de stad, maar daarbij wordt de poort uitdrukkelijk genoemd. Dat komt omdat de poort in de Schrift altijd een hogere betekenis heeft dan alleen het in- en uitgaan. Het is namelijk de plaats van waaruit geregeerd wordt. De poort van de stad is niet alleen de deur van de stad, maar tevens het gemeentehuis. Aangezien steden van oudsher bovendien koninkrijken waren, was het zo dat het koninkrijk gevestigd was in de poort. Er werd geheerst vanuit de poort. De poort was ook de plaats van de vorst en het is zelfs zo sterk, dat het woord voor “poort” in het Hebreeuws

hetzelfde is als één van de woorden voor “vorst”, namelijk “sar” of “seïr”. Dat was ook de bijnaam van Ezau en betekent “poort” of “vorst”, maar ook “harig”. Haar heeft ook te maken met macht. Een voorbeeld hiervan is de geschiedenis van Ruth en Boaz. Boaz moest aangesteld worden als losser en dat gebeurde in de poort. Simson ging er met de poort van de stad vandoor, hij legde de deuren in zijn nek en legde ze neer tegenover Hebron, op een berg. De poort wordt in de Bijbel altijd genoemd in verband met het feit dat daar de heerschappij zetelt.

In dit Schriftgedeelte vindt een ontmoeting plaats tussen de Heer, en degenen die met Hem zijn, en de moeder van deze dode, en degenen die met haar waren, en wel buiten de poort. De ontmoeting was niet alleen buiten de stad, maar ook buiten het bestuur van de stad. Begrafenissen vinden van oudsher ook plaats buiten de stad. Dat is in onze dagen officieel nog zo. Uiteindelijk komt dat voort uit dat de dode officieel geen deel meer uitmaakt van het volk. Hij valt buiten de poort en valt niet meer onder het bestuur of de wet. Uit de Bijbel weten wij dat een dode niet meer onder de Wet is, maar vrijgemaakt is van de Wet. Dat betekent dat hij ook niet meer thuishoort binnen de stad en binnen de poort. De dode werd buiten de poort, buiten de heerschappij gedragen.

Lukas 7 : 12

12 En als Hij de poort der stad genaakte, zie daar, **een dode werd uitgedragen, die een eniggeboren zoon** zijner moeder was, ...

De eniggeboren zoon

Vermeld wordt dat hij “een eniggeboren zoon” was. Dit komt in de Bijbel niet zo heel vaak voor en het is een uitdrukking die nogal wat misverstanden veroorzaakt. Vaak wordt de term “eniggeboren” geplaatst naast de term “eerstgeboren”. Het probleem is dat deze beide termen toegepast worden op de Here Jezus, van Wie gezegd wordt dat Hij de Eniggeborene is en aan de andere kant dat Hij de Eerstgeborene is. Men zegt dat dit niet kan en dat het één het ander uitsluit. De enige kan wel de eerste zijn, maar de eerste is niet de enige. Deze redenatie klopt echter niet. Beide termen hebben in de Bijbel namelijk niets te maken met geboorte. De uitdrukking die we hier tegenkomen, “de eniggeborene”, is letterlijk vertaald uit het Grieks. Dat Griekse woord, “monogenes”, komt in de Griekse vertaling van het Oude Testament (de Septuaginta) voor als de vertaling van

een Hebreeuws woord. Toen in het Nieuwe Testament dit woord monogenes gebruikt werd, werd het opgevat in de betekenis die datzelfde woord al had in het Oude Testament. Het is voor 99 procent zeker dat men ook binnen het Jodendom in die dagen geen andere Bijbel gebruikte dan de Griekse vertaling van het Oude Testament. Men kende het woord monogenes, maar dan als de vertaling van het Hebreeuwse woord "yachid". Yachid wil zeggen dat het er één is, in de betekenis van: er is geen ander die ermee te vergelijken valt. Het maakt niet uit wat eniggeborene betekent in het Nederlands of in het Grieks, van belang is wat het oorspronkelijke Hebreeuwse woord betekent. Yachid betekent "enige". Het woord "geboorte" zit daar niet aan vast. Yachid is hetzelfde als "echad" en dat betekent "één".

De uitdrukking "eniggeboren zoon" is hier de normale uitdrukking voor de Here Jezus. Het merendeel van alle keren dat het woord voorkomt in het Nieuwe Testament, is het de aanduiding van de Heer Zelf. Deze "eniggeboren zoon" is uiteraard een beeld van de Heer Zelf. De Here Jezus Zelf is de eniggeboren Zoon, zelfs van Zijn moeder, als onder Zijn moeder Maria wordt verstaan. Niet omdat zij geen andere zonen gehad heeft, maar omdat deze niet te vergelijken was met die andere. In de eerste plaats omdat Hij de Eerstgeborene was in de zin dat Hij de baarmoeder geopend had en daarom voor God bestemd was en in de tweede plaats omdat Hij niet geboren was uit Jozef, maar uit de Heilige Geest. Hij was dus onvergelijkbaar met de anderen en daarom de Enige. Verder zit aan dat woord "eniggeborene" nog vast, dat het ook automatisch betekent dat het "de geliefde" is. Omdat hij onvergelijkbaar is, omdat hij uniek is, is hij ook geliefd. Maar dat is de gevoelswaarde van "eniggeborene" oftewel van het Hebreeuwse woord "yachid". Hij is de geliefde Zoon en inderdaad ook de eniggeboren Zoon. Het zijn verschillende woorden maar ze hebben dezelfde gevoelswaarde.

De moeder

Deze eniggeboren zoon is een type van de Here Jezus. De vraag is nu waar deze moeder een type van is, want zij is uiteraard geen beeld van Maria. Deze moeder is een beeld van het volk Israël.

Mattheüs 12 : 47-50

47 En iemand zeide tot Hem: Zie, Uw moeder en Uw broeders staan *daar* buiten, zoekende U te spreken.

48 Maar Hij, antwoordende, zeide tot dengene die Hem *dat* zeide: Wie is Mijn moeder, en wie zijn Mijn broeders?

49 En Zijn hand uitstreckende over Zijn discipelen, zeide Hij:
Ziet, Mijn moeder en Mijn broeders.
50 Want zo wie den wil mijns Vaders doet, Die in de hemelen is, dezelve is Mijn broeder, en zuster, en moeder.

"Broeders" en "moeder" worden genoemd alsof zij hetzelfde zijn. In sommige opzichten is dat ook zo, vooral in verband met de Here Jezus. De broeders van de Here Jezus is in eerste instantie Israël. Dat zijn Zijn broeders naar het vlees. Zoals Paulus spreekt over zijn broeders naar het vlees, (Romeinen 9 : 3) spreekt ook de Heer over Zijn broeders naar het vlees, daarmee wijzend op Israël. Dat is het volk waarvan Hij deel uitmaakt.

Aangezien die broeders dat volk vormen, zijn die broeders tegelijkertijd Zijn moeder. De moeder is het volk waaruit iemand geboren wordt. De taal die iemand meekrijgt via geboorte, is de moedertaal. Ons eenvoudige woord voor "moeder", namelijk "mam", is Hebreeuws voor "volk", maar ook voor "moeder". "Am" betekent volk, in de zin van volk van God en "ammi" betekent "mijn volk". Dit is precies hetzelfde als het woord voor moeder. De moeder van de Here Jezus is dus in zekere zin Israël.

Een ander voorbeeld staat in Hosea 1 : 2. Daar staat dat de HEERE tegen Hosea zegt: *"Ga henen, neem u een vrouw der hoererijen, en kinderen der hoererijen; want het land hoereert ganselijk van achter den HEERE."* Die vrouw is een beeld van het volk Israël. De vrouw van Hosea zou van Hosea af hoereren en dat is precies wat Israël deed *"van achter de HEERE"*. Uit de vrouw van Hosea, Gomer, worden vervolgens drie kinderen geboren, die achtereenvolgens typen zijn van verschillende generaties uit Israëls historie. Gomer, hun moeder, is het volk als zodanig. Wat eruit geboren wordt, zijn achtereenvolgens de verschillende generaties. Als Paulus spreekt over zijn broeders, spreekt hij in de eerste plaats over de leden van zijn volk, de generatie waarvan hij deel uitmaakt. Die generatie is voortgekomen uit de moeder, uit het volk, maar feitelijk is het de moeder van de volgende generatie. Die begrippen moeten we leren verstaan. Iemand wordt geboren uit zijn volk en het volk is daarom zijn moeder en de leden van het volk zijn zijn broeders. Vandaar ook de verwantschap tussen beide woorden, "broeder" en "moeder". De moeder van de Heer is dus Israël.

Wat we hier zien, is de eniggeboren zoon die gestorven is en weggebracht wordt buiten de legerplaats, buiten de poort. Moeder en zoon zijn daar aanwezig, waarbij de moeder een beeld is van Israël en

de zoon een beeld is van de Here Jezus Zelf. De stad is heel concreet Jeruzalem. Dat is de plaats waar de Heer zich zal openbaren. Dit plaatje vinden we ook terug in Zacharia. Daar vinden we de wederkomst van de Here Jezus genoemd. Daar wordt gesproken over de eniggeboren Zoon, buiten de stad, op de Olijfberg, en daar is sprake van een grote schare, die Jeruzalem uitvlucht en daar vindt ontmoeting plaats. Dat is waar het hier in feite om gaat; over wat er in de toekomst gebeurt bij de wederkomst van Christus en dan speciaal in verband met Israël. Vandaar dat deze geschiedenis gekoppeld wordt aan de voorgaande geschiedenis, die van de dienstknecht, dan wel de zoon van de centurion of hoveling, is een beeld van het herstel, de genezing van Israël als de rechthebbende op de troon, als degene die aan het hof thuishoort. Een centurion is hoofdman over 100 en 100 heeft te maken met het ingaan in het Koninkrijk. Hier gaat het om de ontmoeting tussen moeder en zoon.

Lukas 7 : 12

12 ... en zij was weduwe ...

Die moeder is een beeld van Israël als weduwe, een Israël waarvan de man overleden is. Het is een Bijbelse waarheid dat Israël tot vandaag aan de dag weduwe is. De Man van Israël is overleden. Dat is een gegeven waar bijvoorbeeld Romeinen 7 op is gebaseerd. Daar wordt gezegd dat de Wet heerst over de mens, zo lange tijd als hij leeft en dat de vrouw door de Wet aan de levende man verbonden is. Zodra de man is overleden, is de vrouw vrij van de "*wet des mans*", opdat zij zou worden eens anderen, namelijk "*Desgenen, Die van de doden opgewekt is*". (Romeinen 7 : 4) Daar wordt gezinspeeld op de oud-testamentische verhouding tussen de HEERE, Jehovah, en Israël. Die verhouding was een huwelijksverhouding. Het Oude Verbond was een huwelijk, een wettelijke overeenkomst. De Man, namelijk de Heer Zelf, de Echtgenoot van Israël, is overleden. Petrus zegt in Handelingen 2 : 36: "*Dezen Jezus, Dien [gij] gekruist hebt.*" Niettemin is de Man van Israël overleden. Israël wordt sindsdien gezien als weduwe.

Israël komt tot bekering

In Jesaja 53 vinden we dat Israël tot bekering komt; tot geloof in de Here Jezus. Ze doet daar een belijdenis.

Jesaja 53 : 4-6a

- 4 Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat

Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was.

- 5 Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden.

6a Wij dwaalden allen als schapen ...

Israël dwaalde 3.500 jaar lang, maar komt tot geloof in de Here Jezus, Die Zich aan hen zal openbaren, in ieder geval op de Olijfberg. In dat verband zegt de Heer tot Israël:

Jesaja 54 : 4

- 4 Vrees niet, want gij zult niet beschaamd worden, en word niet schaamrood, want gij zult niet te schande worden; maar gij zult de schaamte uwer jonkheid vergeten, en den smaad uws weduwschaps zult gij niet meer gedenken.

Hier wordt Israël genoemd als de weduwe en tot haar wordt gezegd dat de smaad, de schande, van haar weduwschap, niet meer gedacht zal worden. Ze is 2.000 jaar lang weduwe geweest op het moment dat ze tot bekering komt en de Heer zegt bij Zijn komst op de Olijfberg tot haar, dat haar weduwschap niet meer gedacht zal worden en de schaamte van haar jonkheid vergeten zal worden. Dat heeft te maken met haar overspel ten tijde van haar huwelijk.

Jesaja 54 : 5

- 5 Want uw Maker is uw Man, HEERE der heirscharen is Zijn Naam; en de Heilige Israëls is uw Verlosser; ...

Hier zien we de stijlfiguur weer: de "*HEERE der heirscharen*" en "*de Heilige Israëls*" zijn er geen twee, maar is er Eén. De "*HEERE der heirscharen*" is de "*Heilige Israëls*" en Hij is een "*Verlosser*". Bovendien is Hij de God des gansen aardbodems.

Jesaja 54 : 6

- 6 Want de HEERE heeft u geroepen, als een verlaten vrouw en bedroefde van geest; nochtans zijt gij de huisvrouw der jeugd, hoewel gij versmaad zijt geweest, zegt uw God.

Hier wordt teruggezien op de geschiedenis van Israël. Eens met de HEERE (Jehovah) getrouwd, eens overspelig, eens gescheiden van de HEERE, vervolgens weduwe geworden, maar nu tot bekering gekomen en opnieuw gemaakt, geschapen, namelijk wedergeboren, en een

Nieuwe Schepping geworden. Vandaar dat dan ook vervolgens gesproken wordt over een nieuw huwelijk, dat tussen de Heere en Israël gesloten zal worden. Dat is in overeenstemming met Romeinen 7. De vrouw is aan de Man verbonden door de Wet, maar de Man is gestorven en dus is de vrouw vrij om zich te verbinden met een andere Man, namelijk met Degene die uit de dood is opgestaan, de opgewekte Christus.

Een profetie aan Israël

Wat hier in Lukas 7 gebeurt, is een eenvoudige zaak. De vrouw die weduwe is, is een beeld van Israël, zoals we het ook vandaag de dag nog steeds kennen. In ieder geval is dat het Israël sinds de dood van de Here Jezus en dus na Zijn kruisiging, want zo lang is zij weduwe. Hier vinden we deze weduwe samen met haar overleden zoon. De essentie van het verhaal is niet dat die zoon dood is, maar dat hij opgewekt wordt en dat hij zal blijken te leven.

Lukas 7 : 13

13 En de Heere, haar ziende, werd innerlijk met ontferming over haar bewogen, en zeide tot haar: Ween niet.

Jesaja 54 : 7

7 Voor een klein ogenblik heb Ik u verlaten; maar met grote ontfermingen zal Ik u vergaderen.

De term "ontferming" is ook afkomstig uit Hosea 1. Eén van de kinderen van Hosea en Gomer, één van de generaties dus van Israël, wordt daar genoemd "Lo-ruchama", namelijk "niet-ontfermd". Later zal ze toch "ruchama" genaamd worden. En "Lo-ammi", "niet Mijn volk", zal "ammi" worden. Jizreël betekent "de Heere zal verstrooien", maar ook "de Heere zal zaaien". Jizreël zal vergaderd worden, Lo-ammi zal Ammi worden en Lo-ruchama zal Ruchama worden. Wat niet Gods volk is, zal Gods volk genoemd worden en dat wat niet ontfermd was, zal ontfermd worden. Lukas 7 : 13 is de vervulling van Hosea 1 en 2 en van Jesaja 54. Maar ook Romeinen 9 en 1 Petrus 3 spreken hierover.

De profetie wordt in de eerste plaats gegeven aan Israël en zal aan Israël vervuld worden in de toekomst, wanneer zij tot geloof zal komen. Dan verschijnt de Heer, op het moment dat Israël de stad uitgaat en zich bewust is van de dode zoon. Dan is daar de Heer, Die haar toespreekt in ontferming en zegt: "*Ween niet*". Dit is het tegenovergestelde van wat bij een andere gelegenheid gebeurde, namelijk het

moment dat de Heer Jeruzalem zag vanaf de Olijfberg. Dit was ongeveer dezelfde plek, net buiten de gouden poort. Daar weende de Heer over de stad, (Lukas 19 : 41) maar er komt een tijd dat Jeruzalem zal wenen over de Heer. Dan verschijnt de Heer en zal Hij zeggen, vanaf diezelfde Olijfberg, waarvan Hij eens weende, "*ween niet*". Dat is wat in de toekomst gaat gebeuren.

De jongeling en nieuw leven

Opmerkelijk in de geschiedenis is dat de Heer niet de zoon zag, maar de vrouw, de weduwe.

Lukas 7 : 14, 15

14 En Hij ging toe, en raakte de baar aan; (de dragers nu stonden stil) en Hij zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op!

15 En de dode zat overeind, en begon te spreken. En Hij gaf hem aan zijn moeder.

Het ligt voor de hand te concluderen dat de opstanding van deze jongeling in de eerste plaats een beeld is van de opstanding van de Here Jezus. Dat is ook uitdrukkelijk zo. Het eigenaardige is dat de term "jongeling" in de Bijbel veel eerder al gebruikt werd voor de Here Jezus, voor de Messias namelijk. Dat is in ieder geval al in Jesaja 62. [In de brochure "de Bruid en de Bruidegom"](#) is het vers besproken dat een jongeling een jonkvrouw zou trouwen. (Vers 5) Die jongeling daar is de Bruidegom en dat is uiteraard de Here Jezus Christus. Hoewel de Here Jezus Christus eigenlijk een "*oude van dagen*" is, (Daniël 7 : 9, 13, 22) wordt Hij daar wel degelijk "een jongeling" genoemd, omdat dat wijst op Zijn opstanding, op het feit dat Hij dood is geweest en nu leeft. Daarmee begint als het ware een nieuwe telling en is Hij een jongeling. Jongeling is dus een uitdrukking die in de Bijbel gebruikt wordt voor de Heer Zelf en in verband met Zijn opstanding. Zo wordt deze jongeling ook toegesproken. De voorgaande geschiedenis houdt ook verband met het spreken. Hierin vinden we immers de centurion, de hoofdman over 100, die bij de Heer komt en zegt:

Lukas 7 : 7, 8

7 ... ; maar zeg het met een woord, en mijn knecht zal genezen worden.

8 Want ik ben ook een mens, onder de macht van anderen gesteld, hebbende krijgsknechten onder mij, en ik zeg tot dezen: Ga, en hij gaat; en tot den anderen: Kom! en hij komt; en tot mijn dienstknecht: Doe dat! en hij doet het.

Als het Woord van God gesproken wordt, als het komt tot de mens, dan wekt dat Woord Nieuw Leven. Dat is wat dat Woord doet. Dat is ook de strekking van het hele Johannes-evangelie, waar deze geschiedenis dan ook uitdrukkelijk voorkomt. Dat wordt ook aangekondigd in Johannes 1.

Johannes 1 : 1-3

- 1 In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.
- 2 Dit was in den beginne bij God.
- 3 Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is.

Alle dingen zijn voortgekomen door het spreken van God, doordat Hij sprak. Zo ook de opstanding. Zelfs de Here Jezus Zelf stond op door het Woord van God. De Heer sprak en deze dienstknecht, uit de eerste helft van het hoofdstuk, werd genezen. Hier spreekt de Heer weer en zegt: *"Jongeling, Ik zeg u, sta op!"* Bij een andere gelegenheid zei Hij: *"Talitha kumi! hetwelk is, zijnde overgezet: Gij dochtertje (Ik zeg u), sta op."* (Markus 5 : 41) En bij weer een andere gelegenheid zei Hij: *"Lazarus, kom uit"*. (Johannes 11 : 43) De betekenis is steeds dezelfde. Het gaat erom dat er Nieuw Leven is door het spreken van God. In de eerste plaats is dat Nieuwe Leven het Leven van Christus.

Lazarus, of in het Hebreeuws Eleazar, is inderdaad een type van de Here Jezus Zelf. Eleazar was de zoon van de hogepriester, de zoon van Aäron. Lazarus is precies dezelfde naam, maar dan in het Grieks. Lazarus is een beeld van de zoon van de hogepriester, de erfgenaam van de hogepriester, de erfgenaam van het hogepriesterschap. Daarom is Eleazar, de zoon van Aäron, maar ook Lazarus uit Bethanië, een type van de Hogepriester naar de ordening van Melchizédek, het tweede hogepriesterschap na dat van Aäron. Het priesterschap van Melchizédek is het priesterschap van de Opgewekte, van Christus nu, aan de rechterhand Gods. Lazarus is dus ook een beeld van de Here Jezus.

Het dochtertje van Jaïrus is in de eerste plaats een beeld van Israël, een wedergeboren Israël. Een dochtertje, niet een jongeling, maar een jonkvrouw. Een dochtertje van het hoofd van de synagoge, Jaïrus, en daarom een beeld van de opwekking van Israël.

Ook in het Oude Testament vinden we de weduwe, waarvan de zoon wordt opgewekt. Hier is het in de eerste plaats een beeld van de Heer Zelf, de jongeling die door het Woord van God opstaat. Als het Woord

komt, is het altijd aan de ene kant: *"vrees niet"*. De mens zou immers moeten vrezen als God aan hem of haar verschijnt. Aan de andere kant geldt: als God begint te spreken, is het eigenlijk altijd: *"sta op"*, wat er ook gezegd wordt. Omdat het Woord van God altijd Nieuw Leven schenkt. Nieuw Leven uit de dood. Het Woord van God heeft altijd opstanding tot gevolg. Als gelovigen worden toegesproken in het Nieuwe Testament, is het altijd over dat wij staan zouden, stand zouden houden, en ons bewust zouden wezen van de plaats waar wij staan, namelijk in de genade. Dat is de positie die wij hebben, want wij zijn opgewekt met Christus. Zo is het zelfs in het Oude Testament. Ook als bijvoorbeeld Psalm 2 : 6 zegt: *"Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion"*, dan betekent dit dat Hij is opgewekt. Hij lacht (Vers 4) en Hij staat nu. Hij is geen omgeworpen koning, maar een rechtop gezette Koning.

Lukas 7 : 14b

14b ... en Hij zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op!

"Jongeling", wat op zich al spreekt over opstanding en wedergeboorte, *"Ik zeg u"*, want opstanding is door het spreken van God, *"sta op"*, dat is wat God altijd zegt en dat is ook wat hier gebeurt.

Lukas 7 : 15a

15a En de dode zat overeind, en begon te spreken. ...

Hebreeën 1 : 1, 2

- 1 God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaders gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon;
- 2 Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles, door Welken Hij ook de wereld (= eeuwen) gemaakt heeft;

De Zoon is de Opgewekte en is gesteld tot een Erfgenaam van het heelal, *"door welke Hij ook de eeuwen"*, zoals in de grondtekst staat, gemaakt heeft. Deze Zoon, door Wie God gesproken heeft, is dus de opgewekte Christus.

Let wel, het gaat niet over Zijn menswording en niet over Zijn prediking toen Hij nog op aarde rondwandelde. Het gaat over hoe God gesproken heeft door de Zoon in Zijn opstanding, of zelfs dóór Zijn opstanding. Uiteindelijk is het zo, dat voordat de Here Jezus stierf, de Heer Zelf steeds zei: praat er niet over *"totdat de Zoon des mensen zal opgestaan zijn uit de doden"*. (Mattheüs 17 : 9) Toen Hij opgestaan

was, wist iedereen wat er aan de hand was. Zelfs Petrus begreep in een paar dagen tijd, wat hij de voorgaande 3,5 jaar niet begrepen had. Hij voerde het woord op de Pinksterdag en hij wist precies hoe het in elkaar stak. Er werd gepredikt en er kwamen 3.000 mensen tot geloof. God sprak door de Zoon, door de Opgewekte. Het onderwerp van de prediking van Petrus is, dat Jezus is opgewekt en verhoogd is tot aan de rechterhand Gods. (Handelingen 2 : 33) Daar gaat het hier ook om.

Hebreeën 1 : 3a

3a Dewelke, alzo Hij is het Afschijnsel *Zijner* heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, ...

Oftewel, Hij draagt alle dingen door Zijn krachtige Woord. Het Woord is krachtig, het wekt de doden op.

Hebreeën 1 : 3b

3b ... , nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelf te weeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechter *hand* der Majesteit in de hoogste *hemelen*;

Dat wil zeggen dat de Zoon, door Wie God in deze laatste tijd gesproken heeft, de Eniggeborene, gezeten is en spreekt. De Brief aan de Hebreeën is in de eerste plaats geschreven aan gelovigen uit de Hebreeën. We weten ook dat in de Gemeente, die bestaat uit gelovigen immers, in de geestelijke zin geen onderscheid is tussen Jood en Griek. Het aardse en oude verschil bestaat echter wel en het is dus wel degelijk geschreven aan gelovigen uit de Hebreeën in de eerste plaats, aan Israël dus. In deze Brief wordt uitdrukkelijk de opgewekte Christus, zittend aan de rechterhand Gods, aan Israël voorgesteld.

Lukas 7 : 15

15 En de dode zat overeind, en begon te spreken. En Hij gaf hem aan zijn moeder.

Dat is precies wat er al gebeurd is in het verleden. De Heer stond op, Hij is gezeten, Hij heeft gerust van al Zijn werk (Hebreeën 4 : 4), daarom staat Hij niet, maar is inmiddels gezeten, en Hij spreekt. Dezelfde Hebreeën-brief zegt ook dat Abel nog steeds spreekt, evenals Henoah, Noach en Abraham. We hebben "*een wolk der getuigen rondom ons*". (Hebreeën 11 en 12 : 1) Zo is het nog steeds. De Heer spreekt nog

steeds. Wij leven niet bij brood alleen, maar nog steeds bij het levende Woord van God. (Mattheüs 4 : 4; Lukas 4 : 4)

De levende Christus wordt gegeven aan Zijn moeder, in de eerste plaats. De prediking van Petrus op de Pinksterdag was geen prediking aan heidenen, hoewel er ongetwijfeld heidenen tot geloof gekomen zijn. De prediking was echter primair gericht tot Israël. Elke heiden kan Israëliet worden; dat was toen zo en is nu nog zo. Maar de prediking was gericht tot Israël. Petrus spreekt: gij mannen van Judea, gij mannen van Jeruzalem, gij Joodse mannen, gij Israëlitische mannen. Dat is de manier waarop Petrus tot zijn publiek spreekt. Hij zegt niet: broeders, zusters en vrienden. Hij eindigt zijn preek ook met:

Handelingen 2 : 36

36 Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt.

Toen de mensen vroegen wat ze moesten doen, zei Petrus: niks. Ze moesten tot geloof komen en net als Petrus een "*horende*", een "*Simon*" zijn. Gehoor geven aan het Woord dat gepredikt werd, opdat ook zij leven zouden.

Wat in Lukas 7 beschreven wordt, is de opstanding van de Here Jezus Christus Zelf, in de eerste plaats, en vervolgens het feit dat Hij nu gezeten is buiten de poort, "*buiten de legerplaats*". (Hebreeën 13 : 13) Het speelt zich af buiten de poort van Naïn.

De wederkomst van Christus

Het is echter niet volledig om het alleen toe te passen op wat in het verleden gebeurd is. Hier wordt uitdrukkelijk gesproken over iemand die weduwe is. Ze is geen weduwe, omdat haar zoon gestorven is, maar omdat haar man gestorven is. Dat is de situatie die tot vandaag de dag nog bestaat. De opstanding van deze jongeling van Naïn mag dan een beeld zijn van de opstanding van de Here Jezus in het verleden, maar het verband waarin het hier wordt aangehaald duidt erop dat het gaat om de wederkomst van Christus in de toekomst.

Wat wij moeten leren, als wij de Schrift bestuderen, is dat wanneer gesproken wordt over de opwekking van Christus, over de heerlijkheid die aan Hem geopenbaard zal worden, gesproken wordt over Zijn opstanding en tegelijkertijd over Zijn wederkomst, als één geheel. Het

misverstand bestaat in de theologie, dat de wederkomst van Christus niet in de toekomst zal gebeuren, maar dat alle profetieën met betrekking tot de wederkomst van Christus vervuld zouden zijn in Zijn opstanding. Want opstanding is een vorm van wederkomen. De Bijbel spreekt in één adem over Zijn opstanding, hemelvaart en wederkomst als één geheel namelijk. Zijn opstanding om vervolgens Zijn Koninkrijk te vestigen. Dat er een vertraging tussen zit van 2.000 jaar is wel waar, maar dat wisten de profeten niet en Petrus ook niet. Ook op de Pinksterdag wist hij dat nog niet. Hij wist het wel toen hij zijn Brieven schreef.

Kortom, al die gebeurtenissen van opstanding, hemelvaart, wederkomst en de openbaring van Zijn Koninkrijk, zijn in de profetieën één geheel. We hebben de opstanding van de jongeling toegepast op dat wat in het verleden gebeurd is, maar het heeft ook wel degelijk een toepassing in verband met de wederkomst van Christus. Het zal wel vaker blijken dat een ontmoeting met een dode niet zozeer spreekt over wat in het verleden gebeurd is, maar dat het spreekt over wat in de toekomst zal gebeuren.

In het Oude Testament vinden we bijvoorbeeld dat één van de zonen van David - een zoon van David hoort eigenlijk de Messias te zijn - Absalom was, wiens naam betekent: "Vader des vredes". Komend uit het huis van David is hij inderdaad een vredesvorst. Hij had prachtig haar en dat is een beeld van macht. Hij zat ook in de poort en zou koning worden te Hebron. Dat is precies waar Simson de poortdeuren van Gaza naartoe bracht. Hebron was de plaats waar Absalom koning zou zijn toen de bazuin zou klinken. Absalom werd echter gevonden, hangende aan zijn haren in een boom, in een eik. (2 Samuël 18 : 10) Dit is in de eerste plaats niet een beeld van de dood van de Here Jezus, maar een beeld van de ontmoeting die de Heer met Israël zal hebben in de toekomst, bijvoorbeeld op de Olijfberg, waar zij Hem zullen zien, levend en toch als de Gekruisigde. Ze zullen "*de Leeuw uit den stam van Juda*" zien. Maar de Leeuw uit de stam van Juda zal net als in Openbaring een Lam blijken te zijn, "*staande als geslacht*". (Openbaring 5 : 5, 6) Johannes ziet een Lam, maar hij weet dat het de Leeuw is. Dat is een kwestie van geloof. Zo gebeurt het in de toekomst ook. Israël zag Absalom hangen, als de dode. Maar niettemin is hij een beeld van de Here Jezus, Die in de toekomst zal verschijnen als de Vredesvorst, als de Gekruisigde namelijk. Dat is waar het hier om gaat.

Deze weduwe is haar man al verloren en hier blijkt ze haar zoon ook verloren te zijn. Wanneer blijkt bij Israël dat zij haar Zoon kwijt is? Niet

nu, want ze geloven dat niet eens. Dat gebeurt in de toekomst. Dan zal Israël in de grootste nood van hun verdrukking, nadat het 3,5 jaar lang niet heeft willen luisteren naar de prediking van de twee getuigen, Mozes en Elia, en hen gedood zal hebben, (Openbaring 11) de Naam Jehovah aanroepen. (Joël 2 : 32) Ondanks dat men leert dat aanroepen een ontheiligen is. Maar "*een ieder, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden*". (Romeinen 10 : 13) Men zal Hem aanroepen en dan verschijnt de Heer ook.

Zacharia 12 : 10

10 Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als *met* de rouwklage over een enig zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.

Hier is Jehovah aan het woord. Ook hier zien we weer dat het huis Davids en de inwoners van Jeruzalem één begrip zijn. In de nieuwe vertaling staat: "*en zij zullen Hem aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben*", maar dat is geen vertaling. Het is een correctie die de vertalers hebben toegepast. In de grondtekst staat echt: "*zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben*". De taalkundige vinden dit niet juist, omdat de zin vervolgt met: "*en zij zullen over Hem rouwklagen*". Omdat de vertalers weten dat het over dezelfde Persoon gaat, vertalen ze het allebei met "Hem". Wij moeten echter niet de Schrift aanpassen, maar onszelf aanpassen aan de Bijbel.

Hier in Zacharia wordt even de sluier opgetrokken, waarna deze ook weer meteen zakt. Wie niet wil, ziet dit als een vergissing, maar wie vertrouwt op het Woord van God, ziet wat hier staat. Degene "*Dien zij doorstoken hebben*", is inderdaad Jehovah Zelf. Jehovah, de Heere, zegt hier: "*ze zullen Mij aanschouwen, Dien ze doorstoken hebben*".

Wat er gebeurt, is dat ze de naam van Jehovah zullen aanroepen en dat de Heere ook zal komen. De inwoners van Jeruzalem zullen in hun uiterste nood, bij de laatste verwoesting van Jeruzalem, de Heer aanroepen. Dan verschijnt Hij.

Zacharia 14 : 1-3

- 1 Ziet, de dag komt den HEERE, dat uw roof zal uitgedeeld worden in het midden van u, o Jeruzalem!
- 2 Want Ik zal alle heidenen tegen Jeruzalem ten strijde

verzamelen; en de stad zal ingenomen, en de huizen zullen geplunderd, en de vrouwen zullen geschonden worden; en de helft der stad zal uitgaan in de gevangenis; maar het overige des volks zal uit de stad niet uitgeroeid worden.

- 3 En de HEERE zal uittrekken, en Hij zal strijden tegen die heidenen, ...

De Heere zal eerst de heidenen verzamelen tegen Jeruzalem, waarna Hij tegen diezelfde heidenen zal strijden. Op de overgang hiervan, roepen de inwoners van Jeruzalem Jehovah aan. Vanaf dat moment strijdt de Heer aan de kant van Israël.

Zacharia 14 : 4

- 4 En Zijn voeten zullen te dien dage staan op den Olijfberg, ...

De Olijfberg is de plek van waaraf de Heer ooit op de stad neerkeek en over de stad weende. Op die plaats zal Hij terugkomen en tot Israël zeggen: ween niet. Vanaf de Olijfberg kijk je inderdaad op de gouden poort, de dichtgemetselde poort met een begraafplaats ervoor. Die Arabische begraafplaats is juist op deze plaats gemaakt om te voorkomen dat Joden ooit die plek zouden betreden en onrein maken. Het is daar waar de Heer zal verschijnen op de Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt aan de oostkant, dat wil zeggen de kant van de oorsprong. "Oosten" is "kedem" en dat betekent "oorsprong". Ze dienen zich te bekeren en daar zien ze de Heer verschijnen.

Zacharia 14 : 4, 5

- 4 En Zijn voeten zullen te dien dage staan op den Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt, tegen het oosten; en de Olijfberg zal in tweeën gespleten worden naar het oosten, en naar het westen, *zodat* er een zeer grote vallei zal zijn; en de ene helft des bergs zal wijken naar het noorden, en de helft deszelven naar het zuiden.
- 5 Dan zult gijlieden vlieden door de vallei Mijner bergen (want deze vallei der bergen zal reiken tot Azal), en gij zult vlieden, gelijk als gij vloodt voor de aardbeving in de dagen van Uzzia, den koning van Juda; dan zal de HEERE, mijn God, komen, *en* al de heiligen met U, *o HEERE!*

We zien hier de beide scharen genoemd: een schare die vlucht uit Jeruzalem, de poort uit, over de begraafplaats nota bene, en een schare die met de Here Jezus is. De schare die uit Jeruzalem vlucht, zal de Heer zien, staande op de Olijfberg. Zij zien de Leeuw uit de

stam van Juda, kortom, het Lam, "*staande als geslacht*". Dan blijkt dat de Enige op wie zij nog hun hoop gevestigd hadden, op het allerlaatste moment, niemand anders blijkt te zijn dan "*dezen Jezus, Dien [gij] gekruist hebt*". (Handelingen 2 : 36) Menselijk geredeneerd zou je verwachten dat degene die je gedood hebt, vervolgens niet je wel-doener zal zijn. Het is eerder aan te nemen, dat hij wraak zal nemen. Vandaar dat de Heer niet alleen zegt "*ween niet*", maar ook "*vrees niet*". (Jesaja 54 : 4) Wie zij daar zien, is de eniggeboren Zoon.

Zacharia 12 : 10

- 10 Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, ...

Zij zullen de Dode zien.

Zacharia 12 : 10

- 10 ... , en zij zullen over Hem rouwklagen, als *met* de rouwklage over een enigen zoon;

Hier is de moeder, Israël, en de enige Zoon, de Here Jezus Zelf, Die zal zij daar ontmoeten als de Gekruisigde. En dus bedrijft Israël rouw over Hem. Hij leeft daar dus wel, wat bij "de jongeling" ook het geval blijkt te zijn. (Markus 16 : 5, 6; Lukas 7 : 14, 15) Het punt is dat ze wel degelijk over Hem rouw bedrijven. Ze beschouwen Hem, en waarschijnlijk ook zichzelf, als dood. Niet alleen als weduwe, niet alleen door de Heer onder het Oude Verbond in de steek gelaten, maar bovendien blijkt dat hun Messias, die uit Israël is voortgekomen, de Zoon van Israël, van Abraham, Juda en David, is gedood. Ze zullen over Hem rouw bedrijven als "*over een enige zoon*". Er waren meer zonen van Israël, maar deze was onvergelijkbaar, want dit was de Messias.

Zacharia 12 : 10

- 10 ... , als *met* de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.

Hier zijn beide termen weer bij elkaar: "*enige zoon*" en "*eerstgeborene*". Hij was de enige in de zin van de Geliefde en Onvergelijkbare en Hij was de Eerstgeborene vanwege Zijn eerstgeboorterecht. Zoals Jozua eerstgeboorterecht had en zoals de Messias Zelf uiteraard eerstgeboorterecht had.

Zacharia 12 : 11, 12

- 11 Te dien dage zal te Jeruzalem de rouwklage groot zijn, gelijk die rouwklage van Hadadrimmon, in het dal van Megiddon.
12 En het land zal rouwklagen, elk geslacht bijzonder; het geslacht van het huis Davids bijzonder, ...

Want de Here die men hier ontmoet, is uit het huis van David. De rouwklage in de dagen van de dood van Absalom was precies hetzelfde. Het was David die de grootste rouw bedreef. Wij denken dat het vijanden waren, en in de historie was dat ook zo, maar voor de typologie niet. "*Absalom mijn zoon, mijn zoon*", roept David. (2 Samuël 18 : 33; 19 : 4) Absalom had geen zoon, geen erfgenaam. Voor hem werd dan ook een teken opgericht in het dal. Dit is een beeld van de opstanding. De hele Bijbel door vinden we dezelfde beschrijvingen.

Zacharia 12 : 12

- 12 ... het geslacht van het huis Davids bijzonder, en hunlieder vrouwen bijzonder;

Het heeft te maken met huwelijksverhoudingen en dat spreekt ook over Israël.

Zacharia 12 : 12

- 12 ... ; en het geslacht van het huis van Nathan bijzonder, en hun vrouwen bijzonder;

Nathan was aan de ene kant een profeet, maar bovendien was het één van de zonen van David, die ook vermeld staat in het geslachtsregister van de Here Jezus. De eerste troonopvolgers van David waren uit het huis van Salomo, maar na de Babylonische ballingschap ging de troon over naar de andere lijn, omdat de lijn van Salomo bij Jechonia uitstierf. Jechonia had geen kinderen en dus ging de troon over naar het andere overlevende geslacht van David, namelijk het huis van Nathan. ([Zie de brochure "De dynastie van Adam"](#))

Zacharia 12 : 13

- 13 Het geslacht van het huis van Levi bijzonder, en hun vrouwen bijzonder; ...

Dat heeft uiteraard te maken met het priesterschap.

Zacharia 12 : 13

- 13 het geslacht van Simeï bijzonder, en hun vrouwen bijzonder;

Dit heeft of te maken met één van de zonen van David of het heeft te maken met de horende, de gelovige, Simeon namelijk, want daar is die naam van afgeleid.

Het gaat erom dat heel Israël en de diverse geslachten in het bijzonder, rouw bedrijven over de Eniggeborene, kortom, over de Eerstgeborene. Hij is niemand anders dan de Here. Op dat moment blijkt Hij te leven, maar Hij was de Dode. Hij was Degene Die buiten de legerplaats ontmoet werd. In feit ontmoetten ze Hem staande op de begraafplaats. Men bedrijft rouw over Hem, maar ook dan gebeurt wat de Heer indertijd zei tegen de weduwe van Naïm, namelijk: "*ween niet*".

Lukas 7 : 14, 15

- 14 En Hij ging toe, en raakte de baar aan; (de dragers nu stonden stil) en Hij zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op!
15 En de dode zat overeind, en begon te spreken. En Hij gaf hem aan zijn moeder.

Zo zal de Heer inderdaad spreken tot Israël. Hij zal ook aan Israël gegeven worden, aan Zijn moeder namelijk. De Heer zal Zich aan Zijn broeders bekendmaken, om de geschiedenis van Jozef aan te halen. Hij maakt zich aan Zijn moeder bekend, maar ook aan Zijn broeders op dat moment. Als Israël straks zelf de stad uitgaat, niet Naïm, maar Jeruzalem, en zal moeten vluchten door de nieuw geopende weg, zal het de Heer ontmoeten en zullen ze Hem vragen, wie Hij is.

Zacharia 13 : 6

- 6 En zo iemand tot hem (*Hem*) zegt: Wat zijn deze wonden in uw handen? zo zal hij zeggen: Het zijn *de wonden*, waarmede ik (*Ik*) geslagen ben, *in* het huis mijner (*Mijner*) liefhebbers.

Het woord "*hem*" dient hier met een hoofdletter te worden geschreven. De liefhebber van God is Abraham (2 Kronieken 20 : 7) Het huis van de liefhebber van de Heer is dus het huis van Abraham. Men zal aan de Heer, aan Jehovah, Die daar verschijnt, vragen naar de wonden in Zijn handen. De Heer zal antwoorden en Zich bekendmaken, zoals Hij zich ook bekendmaakte aan Thomas, met wie Hij een ontmoeting had.

Johannes 20 : 24-29

- 24 En Thomas, een van de twaalf, gezegd Didymus, was met hen niet, toen Jezus *daar* kwam.
25 De andere discipelen dan zeiden tot hem: Wij hebben den Heere gezien. Doch hij zeide tot hen: Indien ik in Zijn

Zijlijn 1

Volgens Van Dale Groot Woordenboek wordt het woord "legende" vooral gebruikt voor een beschrijving of verhaal over het leven van een martelaar, een heilige of een wonder. In bredere zin kan het ook een overgeleverd, vaak enigszins mythisch of wonderlijk verhaal betekenen. De aanvulling daarop is dat een legende een kern van waarheid kán bevatten, maar dat hoeft niet per se het geval te zijn.

handen niet zie het teken der nagelen, en mijn vinger steke in het teken der nagelen, en steke mijn hand in Zijn zijde, ik zal geenszins geloven.

- 26 En na acht dagen waren Zijn discipelen wederom binnen, en Thomas met hen; *en* Jezus kwam, als de deuren gesloten waren, en stond in het midden, en zeide: Vrede zij ulieden!
- 27 Daarna zeide Hij tot Thomas: Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand, en steek ze in Mijn zijde; en zijt niet ongelovig, maar gelovig.
- 28 En Thomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Heere en mijn God!
- 29 Jezus zeide tot hem: Omdat gij Mij gezien hebt, Thomas, zo hebt gij geloofd; zalig *zijn* zij, die niet zullen gezien hebben, en *nochtans* zullen geloofd hebben.

Thomas zag de Heer wel, maar Hij geloofde niet dat Hij het was. Hij moest eerst Zijn wonden laten zien. Precies zo zal het gebeuren wanneer Israël, van wie Thomas een beeld is, tot bekering komt. Dan zal tot Israël doordringen dat hun Heer, hun Jehovah, hun Messias, Dezelfde is als Jezus van Nazareth, kortom, de Christus der Christenen. Ze zullen voor hun gevoel hun leven niet zeker zijn, maar de Heer zal zeggen: vrees niet en ween niet. Hij zal hen uitleiden en verzamelen in de woestijn, om hen van daaruit terug te brengen in het land.

Het punt is dat de Heer zit. Niet alleen omdat Hij Koning is, maar ook omdat Hij Priester is. Zoals Hij nu Hogepriester is voor ons, naar de ordening van Melchizédek, is Hij dat straks voor een bekeerd Israël. Hij is namelijk niet alleen in deze bedeling Hogepriester, maar Hij is Hogepriester voor altoos, "*naar de ordening van Melchizédek*". (Psalm 110 : 4) Dat is een eeuwig en onvergankelijk Priesterschap.

Hebreeën 7 : 24

- 24 Maar Deze, omdat Hij in der eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk Priesterschap.

Niet alleen nu voor de Gemeente, maar in de toekomst ook voor Israël. Die positie aan de rechterhand Gods geeft Hij nooit meer op. Ook niet als Hij op aarde verschijnt op de Olijfberg. Dan nog heeft Hij Zijn plaats aan de rechterhand Gods. (Hebreeën 10 : 12)

Lukas 7 : 15, 16

- 15 En de dode zat overeind, en begon te spreken. En Hij gaf hem aan zijn moeder.

16 En vreze beving hen allen, en zij verheerlijkten God, ...

Hier zien we de verheerlijking van Christus. Dat heeft alles te maken met opstanding en wederkomst als één geheel.

Lukas 7 : 16

- 16 En vreze beving hen allen, en zij verheerlijkten God, zeggende: Een groot Profeet is onder ons opgestaan, en God heeft Zijn volk bezocht.

Hierbij wordt in het midden gelaten of de mensen toen, in de dagen van Naïn, onder die Profeet verstonden de Here Jezus of degene die zojuist uit de dood was opgewekt.

Voor ons maakt dat echter geen verschil. De Profeet is opgestaan, want God heeft door de profeten gesproken, maar "in deze laatste dagen heeft Hij tot ons gesproken in de Zoon, Die zit aan de rechterhand van de Majesteit in de hoogste hemelen". (Hebreeën 1 : 2, 3)

Lukas 7 : 17

- 17 En dit gerucht van Hem ging uit in geheel Judea, en in al het omliggende land.

Dit spreekt over de prediking van het Evangelie van het Koninkrijk daarna, door Israël, aan alle volkeren en over de gehele aarde.

Amen

Van de redactie ... Maternus - de jongeling van Naïn

Het staat niet in de Bijbel, maar de geschiedenis van de prediking van het Evangelie door de "jongeling van Naïn", die na de opstanding van de Here Jezus "Maternus" blijkt te heten, is opmerkelijk genoeg om te beschouwen. Maternus kreeg zijn bediening in en rond de steden Trier en Keulen in Duitsland en Tongeren in België. In het gebied van de Kelten, de Galliërs, waar we ene [Ambiorix](#) vinden.

Er is de legende, **Zie zijlijn 1** dat Maternus, nadat hij in het gebied van zijn bediening (samen met Eucharius en Valerius) 40 dagen dood was, via de apostel Petrus (zijn staf) werd opgewekt uit de dood.

Zie het artikel: Maternus - de jongeling van Naïn.

